

Arrest

nr. 118 464 van 6 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: XX

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 september 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 oktober 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn Nederlandse partner leggen op 3 april 2013 te Edegem een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Tevens op 3 april 2013 dient verzoeker een aanvraag in om, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap, in het bezit te worden gesteld van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 30 september 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 4 oktober 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 3.04.2013 werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- meerdere ongedateerde foto's: aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.*
- enveloppen (gericht aan betrokkene in Marokko dd. 20.12.2011 en 14.01.2013), afgiftebewijs aangetekende zending (gericht aan de referentiepersoon), enveloppe (bestemming onleesbaar): het is op basis van deze voorgelegde bewijsstukken niet mogelijk een link te leggen tussen betrokkene, de referentiepersoon, en de aangehaalde relatie tussen beiden. Deze documenten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de relatie tussen betrokkenen.*
- enveloppe (gericht aan de referentiepersoon met als afzender betrokkene, verzenddatum onleesbaar), diverse brieven van derden gericht aan betrokkene en de referentiepersoon (verzenddatum onleesbaar): aangezien de verzenddatum van deze documenten onleesbaar is, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de relatie tussen betrokkenen.*
- kwaliteitscertificaat Telenet dd. 27.08.2012, attest tandartsbezoek en medicijnenvoorschrift dd. 30.11.2012, verklaring wettelijke samenwoning dd. 03.04.2013, aangifte adreswijziging (model 2) dd. 03.04.2013, facturen en brief Electrabel (februari en maart 2013), brief Junkers Buderus dd. 05.03.2013, inburgeringscontract dd. 02.05.2013, ongedateerde brief Colruyt: deze documenten zijn te recent om aan te tonen dat betrokkenen elkaar tenminste 2 jaar voor de aanvraag kennen, elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen. Ze zijn tevens te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van een ononderbroken samenwoning van één jaar voorafgaand aan de aanvraag. Deze documenten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de relatie tussen betrokkenen.*
- inschrijvingsfiche en evaluatierapport Nederlandse les (schooljaar 2011-2012), inschrijvingsfiches Nederlandse les (schooljaar 2012-2013), inschrijvingsbewijs als werkzoekende bij de VDAB dd. 24.04.2013: deze bewijsstukken hebben geen enkele link met de aangehaalde relatie tussen betrokkene*

en de referentiepersoon. Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

- meerdere ongedateerde foto's: aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"De beslissing is kennelijk onredelijk genomen, omdat uit het administratief dossier wel blijkt dat partijen een relatie hebben van minstens 2 jaar.

De duurzame relatie is bewezen a.d.h.v. de volgende documenten:

1. Foto's
2. Getuigenverklaringen
3. Enveloppen daterende van 2011
4. Brieven
5. Kwaliteitscertificaat Telenet
6. Inschrijvingsfiches Nederlands

[...]"

2.1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de Vreemdelingenwet voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de partner van een burger van de Unie, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de burger van de Unie een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan eenentwintig jaar zijn, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de Vreemdelingenwet is het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aangetoond:

"- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”.

Verweerder stelt in zijn beslissing vast dat verzoeker niet op een afdoende wijze het duurzaam en stabiel karakter van de relatie heeft aangetoond, nu onvoldoende bewijs voorligt dat de partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en elkaar driemaal hebben ontmoet waarbij deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of een gemeenschappelijk kind hebben. In de motivering van de bestreden beslissing wordt ingegaan op de verschillende stukken zoals voorgelegd door verzoeker ter staving van zijn verblijfsaanvraag, evenals op de redenen waarom deze stukken niet kunnen volstaan als afdoende bewijs van een duurzame en stabiele relatie.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij voorhoudt dat hij tevens getuigenverklaringen zou hebben aangebracht ter staving van zijn aanvraag, behoudens in zoverre verzoeker aldus doelt op de door hem voorgelegde brieven waaromtrent wel op duidelijke wijze werd gemotiveerd in de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat dit betoog van verweerder steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Verzoeker gaat ter terechtzitting ook niet in op dit verweer in de nota met opmerkingen. Er kan aldus niet worden vastgesteld dat verweerder ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden met bepaalde door verzoeker ter ondersteuning van zijn aanvraag voorgelegde stukken.

Verzoeker beperkt zich verder in wezen tot het stellen dat er wel degelijk reeds sprake is van een relatie van twee jaar, tot een opsomming van de aan het bestuur overgemaakte bewijsstukken en tot een algemene stellingname dat op basis van de overgemaakte stukken blijkt dat de relatie duurzaam is. Hij blijft evenwel in gebreke zijn betoog op concrete wijze, en aan de hand van de door hem voorgelegde stukken, nader toe te lichten. Tevens gaat hij op geen enkele wijze in op de concrete motieven die verweerder heeft voorzien met betrekking tot deze door hem bij de aanvraag voorgelegde bewijsstukken. Met deze kritiek stelt verzoeker aldus zijn beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermogt uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cfr. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij licht het middel als volgt toe:

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn partner en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven.

- R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998,329;

Indien het recht op verblijf zal worden geweigerd zal verzoeker gescheiden worden van zijn partner met wie hij een duurzame relatie heeft.

Dhr. [A] heeft geen banden met Marokko, zodat van hem niet kan verwacht worden dat hij zijn partner in Marokko zou vervoegen. Dit zou een schending zijn van het evenredigheidsbeginsel.

2.2.2. Verzoeker beroept zich op een gezinsleven met zijn Nederlandse partner. In zoverre hij zich tevens zou beroepen op een privéleven dat los staat van dit ingeroepen gezinsleven kan de Raad enkel vaststellen dat hij in gebreke blijft te duiden welk concreet privéleven dat wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM hij zou hebben opgebouwd in België.

Los van het gegeven dat verzoeker de motivering niet weerlegt dat het duurzaam en stabiel karakter van de relatie niet is aangetoond en daargelaten de vraag of huidige zaak in het licht van de leer van de positieve of negatieve verplichtingen dient te worden onderzocht, stelt de Raad vast dat in ieder geval verzoeker niet aannemelijk maakt dat er sprake zou zijn van een kennelijk onredelijke belangenafweging tussen enerzijds zijn recht op een gezinsleven en anderzijds het algemeen belang. De Raad wijst erop dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker toont ook niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem verhinderen om met zijn nieuwe partner in zijn land van herkomst of elders te verblijven en dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om een gezin te vormen met zijn partner. Hij stelt op zeer algemene wijze dat zijn partner – buiten hem – geen banden met Marokko heeft, doch dit gegeven op zich volstaat nog niet om vast te stellen dat in redelijkheid niet van de partner kan worden verwacht dat deze verzoeker vergezeld naar Marokko. Er blijkt verder ook niet dat verzoeker zijn partner niet kan volgen naar Nederland. Er blijkt aldus niet dat een gezinsleven enkel in België mogelijk is en de bestreden beslissing noodzakelijkerwijze een scheiding van de partners tot gevolg heeft. De bestreden beslissing gaat bovendien ook niet vergezeld van een bevel om het grondgebied te verlaten en heeft niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Evenmin belet de bestreden beslissing dat verzoeker alsnog wordt toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk als partner in een duurzame relatie van zodra hij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet voorziene verblijfsvoorwaarden. Verzoeker maakt daarnaast op geen enkele wijze zijn vage beschuldiging aan het adres van het bestuur concreet dat de bedoeling van het bestuur erin zou bestaan om hem de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De Raad merkt op dat in de motivering van de bestreden beslissing enkel wordt aangegeven dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een

burger van de Unie. Zoals uit de bespreking van het eerste middel blijkt, weerlegt verzoeker deze vaststelling niet. De Raad benadrukt ook dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Verzoeker betreft de door hem aangehaalde rechtspraak van de Raad van State verder op geen enkele wijze op zijn concrete zaak, zodat niet blijkt dat hij zich hier dienstig op kan beroepen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan *in casu* geen schending van artikel 8 van het EVRM of van het evenredigheidsbeginsel worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS